

Mfv.I.10.389/2015/4.

A Kúria a dr. Kovács Imre ügyvéd által képviselt felperesnek a Varga Jánosné dr. ügyvéd által képviselt alperes ellen kártérítés megfizetése iránt a Miskolci Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnál 4.M.1009/2012. szám alatt megindított és másodfokon a Miskolci Törvényszék 1.Mf.20.031/2015/4. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen a felperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Kúria a Miskolci Törvényszék 1.Mf.20.031/2015/4. számú ítéletének felülvizsgálati kérelemmel nem támadott részét nem érinti, egyebekben hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek - tizenöt nap alatt - 10.000 (tízezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

A felülvizsgálati eljárás illetéke az államot terheli.

I n d o k o l á s

A felperes első alkalommal 2008. augusztus 26-án létesített munkaviszonyt az alperesnél gépjármű-karbantartó munkakörben. A jogviszony megszüntetését követően, 2009. szeptember 1-jén ismét munkaszerződést kötöttek a felek, amely szerint a felperes - aki autószerelő végzettséggel rendelkezik - állatgondozó munkakört töltött be.

2010. április 6-án az alperes sz. telephelyéről egy hosszabb időn keresztül karbantartáson lévő szippantót vittek fel a h. telepre, amelynek kardántengelyén nem volt védőburkolat. Korábban egy munkavédelmi ellenőrzés során eljáró felügyelő ugyanezen szippantónál kifogásolta a védőburkolat hiányát, amelyet jelzett a telephely vezetőjének.

A perbeli napon a felperes 15 és 16 óra közötti időpontban a szippantó traktorhoz kapcsolásával látta el a tevékenységét. Miután a traktort beindította, hátrament a szippantó elején, a vonórúdon lévő váltókapcsolót szívásra állítani. Tollkabátot viselt, amely nem volt begombolva, így annak csücske beleért a fedetlen kardán

keresztnyílásába, amely azt felcsavarta, és a felperest átfordította.

A baleset következményeként a felperesnél agyrázódásos sérülést, kétoldali koponyaalapi töréses sérülést, bal csípőlapát területének zúzódásos sérülését, illetve a csípőlapát elmozdulással járó darabos törését állapították meg a bal oldali csípőízületi vápa összenyomató törésével együtt. A bal oldali szeméremcsont alsó és felső szára is eltörött, továbbá a húgyhólyag összenyomásával járó sérülést szenvedte el a felperes.

A balesettel összefüggésben keletkezett sérülések maradandó fogyatékoság kialakulásával gyógyultak, mely a bal csípőízület és a bal alsó végtag csökkent terhelhetőségében, a bal csípőízület mozgásbeszűkülésében, járászavarban nyilvánul meg. Az üzemi baleset következményeként kialakult egészségi állapota végleges és súlyos, abban a jövőben érdemi javulás, vagy romlás nem várható. A felperes a balesettel összefüggésben 32 %-os össz-szervezeti egészségkárosodást, és 40 %-os munkaképesség-csökkenést szenvedett el.

A felperes a keresetében a baleset miatt kialakult egészségkárosodása ellenértékének és a felmerült költségeinek megfizetésére kérte kötelezni az alperest perköltség fizetésre kötelezése mellett. Álláspontja szerint az elszenvedett sérülésekkel 5.000.000 forint nem vagyoni kártérítés áll arányban, ezt az összeget azonban kérte csökkenteni a részére a balesetet követően, azzal összefüggésben kifizetett 2.110.000 forinttal, így az igényét 2.890.000 forintban határozta meg. Gépjárműhasználat többletköltségei címén is előterjesztette igényét, havi 20.000 forint megfizetését kérte ezen a címen 2010. áprilisától kezdődően. A balesetet követő első két évre összesen 480.000 forint igénye merült fel, amelyet csökkenteni kért az egészségbiztosító által kifizetett 58.980 forinttal. Ezen követelése után kamat megfizetését is igényelte. 2010. május 1-jétől havi 10.000 forinttal kérte a többletköltség megfizetését a lejárt összeg után kamatokkal.

Gyógyszer és gyógyászati segédeszköz igénybevétele miatt felmerült többletköltséget is érvényesíteni kívánt az alperessel szemben előadva, hogy 2013. augusztus 31-éig 135.560 forint többletköltsége merült fel havi 3.389 forinttal számolva, szeptember 1-jétől pedig ugyanezen összegben járadék megtérítésére kérte kötelezni az alperest.

Háztartási kisegítés, valamint ház körüli, és mezőgazdasági kisegítés címén a keresetét többször pontosította, végleges formájában akként tartotta fenn, hogy a balesetet követő két évre 188.671 forint megfizetését igényelte. Az ezt követő időszakra havi 5.000 forinttal számolva járadék megfizetését kérte, amelynek

összegét 2014. augusztus 31-éig 160.000 forintban határozta meg, ettől kezdődően havi 5.000 forint járulékot igényelt.

Az alperes 50-50 %-os kármegosztás megállapítását indítványozta.

A Miskolci Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 4.M.1009/2012/53. számú ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 2.390.000 forint nem vagyoni kártérítést és ennek kamatát, valamint 345.074 forintot ugyancsak kamataival együtt. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte az alperest, hogy fizessen a felperes részére perköltséget, valamint illetéket, továbbá állam által előlegezett költséget.

Az elsőfokú bíróság ítéletében utalt arra, hogy a jelen kereseti igények elbírálására az 1992. évi XXII. törvény (régi Mt.) 174. §-ának (1), (2), (3) és (5) bekezdésében foglaltak az irányadóak. Nem volt vitás, hogy a munkaviszonnyal okozati összefüggésben következett be a kár. Az alperes nem vitatta, hogy ez a működési körébe tartozó okból következett be, amit az Mt. 174. § (5) bekezdése alapján is meg lehetett állapítani. Az alperes előadása szerinti kármegosztást kell alkalmazni, mivel a felperes vétkesen közrehatott a kár bekövetkeztében.

Az elsőfokú bíróság ítéletében utalt a Legfelsőbb Bíróság MK. 31. számú állásfoglalásában foglaltak alapján arra, hogy a kárviselés arányát az dönti el, hogy a munkavállaló vétkes közrehatása milyen mérvű volt. Súlyának és ehhez képest a kárviselés arányának meghatározásánál annak van jelentősége, hogy a munkáltató a kár bekövetkeztében maga is vétkes magatartással közrehatott-e.

Az alperes hivatkozott arra, hogy a felperes önkényesen, indokolatlanul, a munkakörébe nem tartozó feladatként kívánta ellátni a szippantási tevékenységet. A per során S.I. és M.I. tanúk vallomásai alapján megállapítható volt, hogy a felperes ténylegesen, rendszeresen végzett szippantási tevékenységet, használta a traktort és a szippantót. Erről a felperes felettesei tudtak, azt nem kifogásolták, nem tiltották. Ebből adódóan az az alperesi kifogás, hogy a felperes munkakörén kívül önkényesen, indokolatlanul látta el a tevékenységet, nem bizonyult valószínűnek, ez a munkavállaló vétkes közrehatását nem eredményezi.

A felperes a balesetben azonban vétkesen közrehatott. Tudnia kellett volna, hogy védőburkolat nélkül nem használhatja a kardánt, továbbá, hogy olyan ruházatban, amely nem megfelelő, nem közelített meg egy forgásban lévő tengelyt. Ez utóbbi magatartása az általános élettapasztalatot kirívóan figyelmen kívül hagyónak minősül, amely szerepet játszott abban, hogy a baleset bekövetkezett. A munkáltató is vétkesen közrehatott, mivel a biztonsági előírásokkal ellentétben olyan szippantót vitt a műhelyből a munkavégzési

helyre, amely megfelelő biztonsági tartozékkal nem volt ellátva annak ellenére, hogy korábban erre már a figyelmét felhívták. Ezen szippantót az alperes alkalmazottja üzembe helyezte, használta annak ellenére, hogy azt nem lehetett volna. A bíróság a felperes kár bekövetkeztében való vétkes közrehatásának mértékét 20 %-ban találta megállapíthatónak.

Az Mt. 177. § (2) bekezdése szerint meg kell téríteni a munkavállalónak azt a kárát is, amely nem vagyoni kár. Ennek összege meghatározásánál a károsult életkora szerint meghatározott életviszonyait is figyelembe kell venni (EBH2003.974.). A nem vagyoni kártérítés feltételeinek fennállása a személyiségi jogsértés súlyossága és komolysága kérdésében az egyedi tényállások elbírálása során a bíróságnak kell állást foglalnia. Objektív mérce hiányában annak mérlegelésén alapul a kár nagyságának megállapítása (MD.II.498.). A nem vagyoni kártérítés tekintetében az ítélezési gyakorlat nem alkalmaz kármegosztást, hanem az eset összes körülményének mérlegelésével állapítja meg a nem vagyoni kár kompenzálására alkalmas összeget (BH2006.96.).

Mindezek figyelembe vételével a bíróság arra a megállapításra jutott, hogy a baleseti sérülés után kialakult felperesi állapot végleges, súlyos, abban változás nem várható. Az általa ellátott munkakörök száma korlátozottá vált a baleset következtében, az nem lehet olyan, amely tartós állással, járással jár, vagy a medence, illetve a bal csípőízület, a bal alsó végtag egyoldalú, erőteljes megterhelésével járna, nem lehet veszélyes és stresszes, fizikailag és idegileg megterhelő. A balesetet követően két évig a felperes nem tudott ház körüli és mezőgazdasági tevékenységet ellátni, az ezt követő időszakban korlátozottan, pihenések közbeiktatásával tudja azokat elvégezni. Két évig volt táppénzes állományban, tömegközlekedési eszközt nem tudott igénybe venni, ezt követően kis mértékben korlátozott abban. A felperes párkapcsolata időlegesen megszakadt a balesetre is visszavezethető okból. A gyermeke nevelésében nem tudott olyan részt vállalni, mint amelyet egészségen megtehetett volna. A bíróság álláspontja szerint 4.500.000 forint az az összeg, amely a nem vagyoni hátrány kompenzálására alkalmas. Ebből levonásba kellett helyezni a már kifizetett 2.110.000 forintot, így a bíróság 2.390.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére kötelezte az alperest.

A felperes gyógyszer, illetve gyógyászati segédeszköz alkalmazása miatt felmerült költségét is kérte. Előadása szerint havonta 3.389 forint gyógyszerköltsége merült fel a balesettel összefüggésben. Ezen összeg 2013. augusztus 31-éig 135.560 forint volt, ezt követően járadék formájában kérte a 3.389 forint megtérítését. A bíróság szakértői bizonyítást folytatott le, amelynek eredményeként arra a következtetésre jutott, hogy 2014. áprilisáig a felperes esetében indokolt volt az általa megjelölt gyógyszereknek, gyógyászati készítményeknek az alkalmazása. A per során kétséget

kizáróan az volt megállapítható, hogy 2010. áprilisától 2014. áprilisáig indokolt volt a készítmények alkalmazása, és ez havi 3.389 forint kiadást jelentett a felperesnek. Ez az időszak összességében 49 hónapot jelentett, így a bíróság összesen 166.046 forintot talált megállapíthatónak, amely 80 %-a megfizetésére kötelezte az alperest a kármegosztás mértékére figyelemmel.

A felperes követelést támasztott gépjármű többletköltség címén is. Édesapjának, és élettársának vallomása alapján az volt rögzíthető, hogy az orvosi vizsgálatokon való megjelenésen kívül egyéb, az autó használatához kötődő költségek nem merültek fel. A felperes korábban is használt gépjárművet, munkába is azzal járt. Azt, hogy esetlegesen a balesetet követően azon utak alkalmával amelyet addig nem, de azt követően már gépjárművel tett meg a felperes, bizonyítékkal nem támasztotta alá. Az alperes által a 29. sorszámú beadványban elismert 100.000 forint költségen túlmenően nem volt megállapítható kártérítési összeg, közrehatásra figyelemmel pedig 80.000 forintot állapított meg a bíróság.

A háztartási, ház körüli és mezőgazdasági munkák tekintetében a bíróság szakértőt rendelt ki, aki megállapította, hogy 188.666 forint az, amely a jelen esetben rögzíthető 2012. április 6-áig mint olyan összeg, ami a felperes által a baleset miatt el nem látott munka ellenértékeként meghatározható. A balesetet követő első két évben a felperes ilyen jellegű munkákat ellátni nem tudott, ezért ezen összeg ténylegesen megállapítható, mint amely a baleset miatt el nem látott munka ellenértéke. Az ezt követő időszakban az orvosszakértő nem állapította meg a felperes akadályozottságát a munkák ellátásában, csak azt, hogy korlátozásokkal, pihenések közbeiktatásával tudja azt ellátni. Az a körülmény, hogy a felperes nehezebben végzi el a tevékenységeket, a nem vagyoni kártérítés összegének meghatározása során figyelembe vételre került, további összegek ez alapján nem járnak. Ezen követelés is vagyoni kártérítés, amelynek eredményeként az alperes ezen összeg 80 %-ának megfizetésére köteles 150.937 forint összegben. Az így megállapított összesen 345.074 forint kártérítés után az alperes kamatfizetésre is köteles.

A felperes fellebbezése és az alperes csatlakozó fellebbezése folytán eljáró Miskolci Törvényszék 1.Mf.20.031/2015/4. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, fellebbezett részét helyben hagyta. Megállapította, hogy a 61.800 forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli. Egyebekben kötelezte az alperest, hogy fizesse meg a csatlakozó fellebbezési eljárási illetéket, valamint a felperesnek másodfokú perköltséget.

A másodfokú bíróság ítéletének indokolása szerint az elsőfokú bíróság a felperes részéről a baleset bekövetkezésében 20 %-os

mértékű közrehatást helyesen állapított meg. Autószerelőként ugyanis tisztában kellett lennie azzal, hogy egy olyan kabátban, amely nincs összegombolva vagy összehúzva, olyan kardántengely közelében, amely nincs védőburkolattal ellátva, nem lehetett volna munkát végezni. Ezen magatartás a felperes oldalán vétkes közrehatásként értékelendő.

Az Mt. 102. § (2) bekezdése értelmében a munkáltató köteles az egészséges és biztonságos munkavégzés feltételeit biztosítani. Az alperes e kötelezettségének nem tett eleget amikor eltúrta, hogy a munkavállalók védőburkolat nélküli eszközt használjanak, emellett tudta, hogy a felperes munkavégzése során más jellegű munkát is végez, mint ami a munkakörébe tartozik, ezzel összefüggésben az alperes előtt ismert volt a kialakult gyakorlat.

Ezen munkáltatói kötelezettségzegésnek a törvényszék álláspontja szerint is lényegesen nagyobb a súlya, mint a felperesi vétkes közrehatásnak, ezért a törvényszék az elsőfokú bíróság által alkalmazott 20-80 %-os kármegosztási arányt a munkáltatóra terhesebben helyesnek tartotta.

A jogkövetkezmények tekintetében az elsőfokú bíróság részletesen indokolta, hogy a vagyoni kártérítés körében mely felperesi igények tekintetében találta azokat bizonyítottnak, indokát adta annak is, hogy miért mellőzte az alperes járadék megfizetésre kötelezését, amellyel összefüggésben kifejtett érvelését is osztotta a törvényszék. Az elsőfokú ítélet meghozatalakor rendelkezésre álló bizonyítékokból kellett kiindulnia, az pedig az ítéletben kifejtettekkel összhangban állt.

A felperes a nem vagyoni kár megfizetése iránti igényét testi épségének, egészségének károsodására alapította, ezért e kereseti kérelem elbírálásakor irányadónak kellett tekinteni az elsőfokú bíróság által hivatkozottakon túlmenően a Ptk. 76. §-ában kifejtetteket is.

Nem vagyoni kár esetében a pénzbeni kártérítésnek az a funkciója, hogy az elszenvedett sérelem hozzávetőleges kiegyensúlyozásáról olyan vagyoni szolgáltatás nyújtásáról gondoskodjon, amely az elszenvedett sérelemért körülbelül egyenértékű másnemű előnyt nyújt. Az elsőfokú bíróság által megállapított összeget a másodfokú bíróság jogszerűnek találta, az összhangban áll a személyhez fűződő sérelem kompenzálására kialakult bírói gyakorlattal, ezért a döntést e tekintetben is helybenhagyta.

A felperes felülvizsgálati kérelme a jogerős ítélet „megváltoztatására” irányult az alperes teljes mértékű kártérítési felelősségének megállapítása mellett.

A gyógyszer és gyógyászati segédeszközök körében kifejtett igénnyel kapcsolatban rámutatott arra, hogy kármegosztás nélkül kéri annak összege meghatározását. 2014. május 1-jétől kezdődően havi 3.389 forint járadék megtérítését igényelte. A szakértői vélemény alapján egyértelmű, hogy a felperes folyamatosan gyógyszerek szedésére szorul, ezért a járadék megítélése nem mellőzhető.

A lejárt kártérítési összegre vonatkozóan az elsőfokú bíróság által megállapított, és a másodfokú bíróság által helybenhagyott 100.000 forint (közrehatással 80.000 forint) összeget a felperes elfogadta, azt csupán a közrehatás alkalmazása miatt vitatta.

A felperes jelenleg a tömegközlekedési eszközök használatában kis mértékben korlátozott, kerékpározni egyáltalán nem tud, amely körülményt a tanúk is alátámasztották. Álláspontja szerint a járadéki igény mérlegeléssel megállapítható. A jelenlegi üzemanyag árak mellett elfogadható, hogy az igényelt összeg megközelítőleg 80 km megtételére elegendő. A felperes átlagosan napi 2-3 kilométert tett meg kerékpárral, így nem tekinthető eltúlzottnak a havi 3.000 forintos járadéki igény.

A mezőgazdasági szakértő összefoglalóan azt állapította meg, hogy a felperes kieső munkájának ellenértéke két éves időszakra vetítve 188.671 forint, kármegosztás alkalmazásával 150.937 forint. Ezt a felperes elfogadta, csupán a kármegosztás alkalmazása miatt vitatta az összeget. Álláspontja szerint az orvosszakértő leírta, hogy a felperes csak korlátozásokkal tudja ellátni a feladatát, illetve pihenések közbeiktatására kényszerül. A mezőgazdasági szakértő leírása alapján a traktor üzemeltetése (évi 1,035 munkanap, 9.020 Ft/nap díjjal számolva) évi 9.335 forint, emellett a további nehéz munkákat a szakértő 4 munkanapban határozta meg figyelemmel arra, hogy a háztartási munkákban és a juhok és egyéb állatok gondozásában is kiegészítőre szorul a felperes. Ennek pontos mértéke a szakvéleményből nem állapítható meg, így mérlegelés alapján havi 5.000 forint járadék formájában történő elfogadását és megítélését kérte. Álláspontja szerint a megjelölt összeg nem tekinthető eltúlzottnak. E címen 2012. május 1-jétől 2014. május 31-éig havi 5.000 forinttal számolva 160.000 forint és annak kamata a jogszerű. 2014. szeptember 1-jétől havi 5.000 forint megtérítésére kérte az alperest kötelezni.

A nem vagyoni kártérítésről kifejtette, hogy a szakértői vélemény alátámasztotta, miszerint a balesetben rendkívül súlyos sérüléseket szenvedett el a felperes, melyek a hátralévő életét jelentősen befolyásolják. Munkaképességét fiatalon, 40 %-os mértékben elveszítette. Állapota végleges és súlyos, abban érdemi változás nem várható. Nagyon fiatalon szenvedte el a balesetet, amelyben közrehatás sem terhelte. Erre tekintettel változatlanul 2.890.000 forint megfizetését igényelte az alperes részéről nem vagyoni

kártérítés címén.

A felperes jogszabálysértésként a régi Mt. 174. §-ának (1) és (3) bekezdésében foglaltakat jelölte meg.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályában való fenntartására irányult.

A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. §-ának (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem nem megalapozott.

Az Mt. 174. §-ának (1) és (3) bekezdése értelmében a munkáltató a munkavállalónak munkaviszonyával összefüggésben okozott kárért vétkességére tekintet nélkül teljes mértékben felel. Nem kell megtéríteni a kárnak azt a részét, amelyet a munkavállaló vétkes magatartása idézett elő.

Az elsőfokú bíróság helytállóan utalt a Legfelsőbb Bíróság MK. 31. számú állásfoglalásában foglaltakra, amely szerint a kárviselés arányát az dönti el, hogy a munkavállaló vétkes közrehatása milyen mérvű volt.

A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján az eljáró bíróságok helytállóan fejtették ki, hogy a baleset bekövetkeztében a felperest is terheli közrehatás. Nem fogadható el azon felülvizsgálati érvelés, miszerint nem volt oka feltételezni, hogy a szerelvénynek bármilyen műszaki problémája van. Kellő körülményekkel végzett munka esetén az autószerelő képesítéssel rendelkező felperesnek látnia kellett, hogy a kardántengely védőburkolat nélküli, így az nem használható. Arra vonatkozóan pedig valóban nem volt előírás, hogy a kabátot begombolva kellett viselni, azonban - ahogy arra az elsőfokú bíróság is rámutatott - az általános élettapasztalat alapján sem lehetett forgó alkatrészt olyan ruházatban megközelíteni, amelynek volt szabadon lévő része, így fennállt a beakadás veszélye. Mindebből következően a bíróságok helytállóan állapították meg a kárviselés arányát, és helytállóan határozták meg azt 80 %-os mértékben a munkáltatóra terhesebben. Ebből következően a felperesnek a különböző jogcímenek előterjesztett, teljes kártérítési igényének jogszerűségének megállapítására irányuló felülvizsgálati érvelése nem alapos.

A felülvizsgálati kérelem önálló jogorvoslati kérelem, amelyben a törvény értelmében pontosan meg kell jelölni azt a határozatot, amely ellen a felülvizsgálati kérelem irányul, azt, hogy a fél milyen tartalmú határozat meghozatalát kívánja, továbbá elő kell adni - a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése mellett -, hogy a fél a határozat megváltoztatását milyen okból kívánja [Pp. 272. § (2) bekezdés].

Az elsőfokú bíróság ítéletében részletesen kifejtette, hogy miért nem találta megalapozottnak a felperes követelését a járadékfizetés körében. Ezen álláspontját a másodfokú bíróság maradéktalanul osztotta. A felperes a felülvizsgálati kérelmében sérelmezte a bíróságok megállapításait a Pp. 206. §-ának megsértésére, vagyis a bizonyítékok téves értékelésére azonban nem hivatkozott, így e körben előterjesztett álláspontja érdemben nem volt vizsgálható.

A nem vagyoni kártérítésnél a károsultat ért hátrány csökkentéséhez, vagy kiküszöböléséhez szükséges kárpótlásként olyan kárösszeget kell megítélni, amely arányban áll az elszenvedett sérelemmel. Annak megítélésénél, hogy ez a kárösszeg milyen mértékű lehet, nem mellőzhető a károsult személyi körülményeinek részletes megismerése, és azoknak a konkrét sajátosságoknak az értékelése, amelyek megalapozzák az arányos és mértéktartó nem vagyoni kártérítés összegét (BH2000.569.).

Erre tekintettel az eljáró bíróságok jogszabálysértés nélkül folytattak le bizonyítást a felperest ért nem vagyoni hátrány megállapítása érdekében. Annak feltételei fennállása, a személyiségi jogsértés súlyossága és komolysága kérdésében az egyedi tényállások elbírálása során a bíróságnak kell állást foglalnia a következetes ítélkezési gyakorlat szerint. Objektív mérték hiányában mérlegelésen alapul a kár nagyságának megállapítása is (BH1998.99.).

Az eljáró bíróságok a bírói gyakorlatnak megfelelően folytatták le a bizonyítást a nem vagyoni kár összegének megállapítása során, az jogszabálysértés megállapítására nem adott módot.

A kifejtettekre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. §-ának (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Kötelezte a pervesztes felperest a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján az alperes felülvizsgálati eljárási költsége megfizetésére, míg a munkavállalói költségkedvezményre figyelemmel a felülvizsgálati eljárás illetéke az államot terheli az adott ügyben irányadó 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. §-a alapján.

Budapest, 2016. január 13.

Dr. Tallián Blanka s.k. a tanács elnöke, Dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. előadó bíró, Dr. Hajdu Edit s.k. bíró

A kiadmány hitelével:

Nné

tisztviselő